

Arrest

nr. 155 792 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN BOSCH en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve vereenvoudiging een nieuwe beslissing, houdende de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: VA Voorna(a)m(en): EL Nationaliteit: Cuba

Geboortedatum: (...)1967 Geboorteplaats: Cienfuegos Cub Rr:xxx

Verblijvende te: (...) 3500 HASSELT

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekam het verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met de heer B, G. (rr. xxx) op 12.06.2012 (afgifte bijlage 15 in afwachting van de F-kaart). De effectieve samenwoning tussen het echtpaar werd beëindigd op 24.10.2012 toen betrokkene in 'thuislozenhulp' werd opgenomen, de echtscheiding volgde op 8.01.2013.

Tal van documenten in het dossier bevestigen de breuk tussen betrokkene en haar echtgenoot, dit worden niet betwist door betrokkene. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.11.2012 (betekend op 24.05.2013) verzocht haar individuele situatie toe te lichten. Daarop bracht betrokkene volgende bewijsdocumenten binnen: inschrijvingsbewijzen Nederlandse les + bevestiging deelname examens + deelcertificaten van afgerond modules, diploma's van betrokkene uit Cuba, bewijs van beroepshalve registratie in Cuba, verzoekschrift tot alimentatie na echtscheiding, overeenkomst tot VDAB-opleiding dd.6.05.2013, attest van inburgering, verklaringen van betrokkene op 23.10.2012 bij de politie + aanvulling dd.8.11.2012 + bijkomende verklaring van 10.06.2013, uitnodiging van de VDAB + doorverwijzingskaart VDAB dd.27.06.2013, verblijfsattest CAW dd.5.11.2012, brief dokter dd. 7.12.2012, aanvraag tot deeltijdse werkloosheidsuitkering dd.22.04.2014, arbeidsovereenkomst dienstencheques met ingang van 22.04.2014 +loonfiches, verklaring pastoor dd.27.04.2012, contract als vrijwilliger dd.14.02.2014, bevestiging dat betrokkene haar diploma voorlegde ter homologatie + antwoord dat het erkend wordt als een bachelordiploma (geneeskunde) dd. 20.01.2015, trajectovereenkomst 29.11.2013, uitnodiging vdab, brief van betrokkene aan het parket dd.20.09.2013, verklaringen andere betrokkenen vechtpartij 23.10.2012, navolgend pv, huurovereenkomst, verklaringen van derden betreffende de vechtpartij van 20.09.2013, verklaring door klinisch psychologe dd.5.08.2014, attest OCMW, tal van getuigenverklaringen van derden ivm de graad van integratie van betrokkene, brief van betrokkene zelf, een aantal foto's, facturen van de provincie Limburg, bewijs van aansluiting ziekteverzekering, getuigenis van de nieuwe Belgische vriend.

Betrokkene bevindt zich niet in een van de uitzonderingen van artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is geen 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest met haar echtgenoot. Ze is immers op 12.06.2012 België binnengekomen en woonde niet meer op hetzelfde adres sinds 24.10.2012. Uit de verklaringen van betrokkene blijkt weliswaar dat mijnheer ook periodes bij haar in Cuba heeft verbleven, echter van legale samenwoning in het buitenland kan niet worden gesproken gezien mevrouw daar het bewijs niet van voorlegt en mijnheer nooit effectief werd afgeschreven naar Cuba (zie gegevens rijksregister). Er kan evenmin worden vastgesteld dat betrokkene op basis van de uitzonderingsgronden van artikel 42quater §4, 2° of 3° het verblijfsrecht verder kan uitoefenen, er is immers nergens sprake van kinderen van de burger van de Unie waar betrokkene iets mee te maken zou hebben.

Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor de uitzondering zoals voorzien in artikel 42quater §4, 4°. Er is immers nergens sprake van een schrijnende situatie. Voor zover mevrouw het incident, waarover PV's werden voorgelegd, daartoe zou wensen aan te halen dient opgemerkt te worden dat het incident van een conflict getuigt tussen betrokkene en een andere vrouw.

De verklaringen van mevrouw zelf betreffende haar echtgenoot zijn tegengesteld aan zijn eigen verklaringen hierover. De verklaringen van derden over het incident bevestigen dat het om een incident ging tussen twee vrouwen. Voor zover er een getuige is die het incident kadert in de context van een problematische situatie met de echtgenoot blijkt deze verklaring enkel en alleen gebaseerd op wat betrokkene daarover heeft verteld aan de getuige en niet op vaststellingen van derden. Betrokkene haalt ook aan in een vluchthuis te zijn opgenomen na het incident, uit het dossier blijkt het echter in eerste instantie gegaan te hebben over een 'thuislozencentrum'. De bijkomende verklaringen achteraf, waarmee betrokkene de correctheid van het aanvankelijke PV wenst te betwisten en extra elementen wenst toe te voegen, komt de geloofwaardigheid evenmin ten goede.

Het heeft de indruk dat betrokkene haar verklaringen heeft aangedikt. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te 'oordelen' of betrokkene hier daadwerkelijk 'mishandeld' is door de referentiepersoon. Justitie heeft de zaak alvast geseponeerd, waardoor redelijkerwijze mag worden aangenomen dat er onvoldoende bewijzen zijn ten laste van de referentiepersoon. De getuigenis van de klinisch psychologe doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verder dient getoetst te worden of betrokkene overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid om humanitaire redenen het verblijfsrecht kan behouden. Betrokkene verblijft intussen een aantal jaar in België. Gezien de wetgever/de EU-richtlijn 2004/38 expliciet voorzien heeft dat het verblijfsrecht gedurende vijfjaar kan beëindigd worden, mag aangenomen worden dat betrokkenes regulier verblijf sinds 12.06.2012 een beëindiging van het verblijfsrecht op zich, niet in de weg staat. Het betreft immers

een duur van minder dan 5 jaar. Wat betreft betrokkene leeftijd is ook niet duidelijk wat het bezwaar zou kunnen zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene en het feit dat geen medische problematiek werd aangehaald, mag aangenomen worden dat betrokkene in staat is terug te reizen naar het land van herkomst of origine. Wat betreft haar gezins- en economische situatie. Zoals eerder aangehaald is de gezinssituatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkene relatie met de Belg heeft geen stand gehouden. Mevrouw heeft intussen weliswaar een nieuwe partner. Van een wettelijke band tussen hen blijkt nergens sprake, waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat die nieuwe relatie reeds van die aard is dat er verblijfsrecht kan aan worden ontleend.

Wat betreft de economische belangen in België. Uit de tewerkstellingsattesten blijkt dat mevrouw wel degelijk de nodige stappen heeft gezet om regelmatig aan de slag te zijn, haar diploma te laten erkennen en bij te studeren zodat ze eventueel terug een masterdiploma heeft in België. Ze werd daarbij ruimschoots ondersteund door allerlei organisaties zoals de VDAB, de organisatie waar ze als vrijwilliger aan de slag ging, het ocmw e.d.m. Dit in tegenstelling tot betrokkene eigen verklaringen hierover waaruit blijkt dat ze helemaal niet tevreden was van die ondersteuning (brief dd. 10.02.2015). Van een uitzonderlijke graad van integratie getuigt dit echter niet. Indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater, §4 van de wet van 15.12.1980 dmv de richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Vele andere bewijsstukken om betrokkene graad van integratie aan te tonen zijn eigenlijk gevolgen van door Vlaanderen opgelegde verplichtingen in het kader van de inburgering. Er wordt daarbij zeker niet ontkend dat mevrouw zich heeft ingezet om contacten te leggen, vrienden te maken, de taal te leren e.d.m., echter dit weerhoudt er haar niet van haar leven in Cuba terug op te nemen. Het argument dat ze er niet meer aan de slag kan als arts omdat ze er haar bruggen heeft opgeblazen, houdt geen steek gezien ze zelf in de brief van 10.02.2015 bevestigt voor een korte periode naar Cuba te zijn geweest om er haar rechten te vrijwaren. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij de schending aan de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zijn betoogt:

“(…)

Dat verzoekster namelijk geen schuld had aan het spaak lopen van de relatie. Zij kon er niets aan doen dat haar echtgenoot agressief is. Verzoekster diende in het kader van haar eigenbelang weg te gaan bij haar echtgenoot. (...) Dat het dan ook onredelijk voorkomt dat verzoekster haar verblijfsrecht kwijt geraakt door een situatie waar zij zelf niet de minste schuld aan heeft. Dat in geval van feitelijke scheiding van het gezin om redenen van familiaal geweld of andere bijzondere moeilijkheden het verblijf verder kan worden verlengd. Dat het vaststaat dat verzoekster omwille van familiaal geweld haar echtgenoot heeft verlaten. Zij verklaarde dit in meerdere processen-verbaal. Bovendien vluchtte zij naar een vluchthuis, en moest zij zelfs naar een ander vluchthuis verhuizen aangezien haar echtgenoot te weten was gekomen waar zij verbleef en hij de mensen van dit vluchthuis meerdere malen lastigviel door hen op te bellen. Dat verzoekster bovendien een attest van de huisarts bijbrengt met de vaststelling van verscheidene verwondingen ten gevolge van slagen en verwondingen. Dat verzoekster haar centrum van belangen in ons land heeft gevestigd nu zij alhier geïntegreerd is, en zij haar leven vanaf de periode dat zij haar echtgenoot verlaten had opnieuw heeft opgebouwd. Dat het dan ook onredelijk en buiten verhouding is om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, daar zij geen schuld heeft aan het spaaklopen van de relatie en zij haar leven nadien heeft opgebouwd in ons land. Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet gehandeld werd overeenkomstig de principes van redelijkheid en proportionaliteit. Dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de huidige situatie van verzoekster, aangezien de feitelijke scheiding er is gekomen om redenen van familiaal geweld, en aangezien zij zich alhier geïntegreerd heeft, en haar leven hier opnieuw heeft opgebouwd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M. administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'. De bestreden beslissing kwam tekort aan zorgvuldigheidsplicht. Dat omtrent dit beroep op 15 maart 2015 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest uitsprak (zaak nr. 141349 - RvV 153 277 (II)). Reeds in dit arrest kwam de Raad tot de vaststelling dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste schriftelijke gegevens en de overheid evenmin de gegevens correct beoordeelde, maar wel op grond hiervan haar besluit op onredelijke gronden nam. Dat het tussengekomen arrest de beslissing om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014, heeft vernietigd.

Dat de thans bestreden beslissing geheel ten onrechte geen rekening houdt met deze uitspraak. Dat daarentegen zonder dat er enige wijziging in de situatie van verzoekster is gekomen of nieuwe elementen aan bod zijn gekomen, opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen. Dat deze beslissing andermaal een schending uitmaakt van de regels van behoorlijk besturen, als voorgeciteerd. Tegen de beroepen beslissing spelen dezelfde argumenten als tevoren. (...) De Dienst Vreemdelingenzaken heeft duidelijk kennis genomen van de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 15 maart 2015 genomen beslissing en heeft overduidelijk de inhoud van dit arrest als leidraad genomen om deze nieuwe beslissing te nemen. De bestreden beslissing vangt aan met de loutere opsomming van alle naar aanleiding van de tevoren gestelde vraag tot toelichting van haar individuele situatie bijgebrachte documenten, waarvan het arrest zeer duidelijk stelde dat over deze stukken met geen woord werd gerept in de vorige beslissing en dat aldus de dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met alle stukken waarvan zij kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing, waardoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Dat in de thans bestreden beslissing de situatie niet anders is : Er wordt louter verwezen naar de documenten die verzoekster binnen bracht, zonder evenwel deze op hun bewijs- en opportuniteitswaarde te beoordelen. (...). Dat voor het overige de beslissing louter de argumenten uit de memorie van de overheid als aangewend in de vorige beroepsprocedure overneemt en deze zonder rekening te houden met enig tegenargument overneemt en niet de minste moeite doet hieraan de bewijswaarde te geven welke deze verdienen. Dat wel degelijk voldaan is ook aan een tweede uitzonderingsgeval, nl. het bewezen partnergeweld. Dat de beslissing de voorliggende bewijzen totaal negeert en werkelijk een aantal argumenten wil zoeken die ingaan tegen de evidente bewijzen in dit dossier. Zo is er geen enkele reden om eraan te twijfelen dat verzoekster het slachtoffer is geweest van zeer zwaar intra familiaal geweld. De bijgebrachte p.v.'s en alle getuigenverklaringen laten geen enkele twijfel hieromtrent : verzoekster diende op een gegeven ogenblik door de Politie te worden ontzet en werd - op aanraden van de politiediensten - overgebracht naar een vluchthuis. Zij stond zonder enig persoonlijk goed, zelfs geen kleding letterlijk op straat en kon slechts achteraf onder politiebegeleiding een aantal zaken in de echtelijke woonst gaan ophalen. Er is op dat ogenblik geen enkele officiële instantie, bekende van verzoekster, die er ook maar een moment heeft aan getwijfeld dat het geweld een feit was. Het getuigt van een verregaand gebrek aan objectiviteit van de Dienst Vreemdelingen zaken om thans de voorliggende bewijzen zo te gaan interpreteren dat zij tegen verzoekster gaan kunnen gebruikt worden bij haar aanvragen voor een verlengd verblijf in België. Zo ziet verzoekster niet in waarom een argument gezocht worden in het feit dat zij in een 'thuislozencentrum' zou zijn opgenomen, en niet in een vluchthuis voor mishandelde vrouwen, terwijl verzoekster in de verste verte er geen idee van hoe de instantie waar zij werd opgenomen na het geslagen zijn door haar echtgenoot werd omschreven, maar enkel naar waarheid steeds heeft gesteld dat het de Politie was die voor haar na slagen te hebben vastgesteld die haar crisisopvang heeft geregeld. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ten behoeve van haar verweer een recent attest van het CAW, waarin SJ enerzijds zeer duidelijk stelt dat verzoekster in het Thuislozencentrum Sonar werd opgevangen als slachtoffer van partnergeweld en anderzijds nogmaals bevestigd dat dit geweld wel degelijk heeft plaatsgevonden en verzoekster hierdoor totaal ontredderd was, onmogelijk nog naar huis terug kon en haar persoonlijke zaken onder begeleiding van de Politie diende op te halen, en zij als slachtoffer van geweld een einde aan haar huwelijk diende te maken en hiervoor hulp is moeten gaan zoeken. Dat het eveneens zeer twijfelachtig overkomt te moeten vaststellen dat de beslissing stelt dat er geen zekerheid is omtrent het geweld omdat de zaak werd geseponneerd, en men daarenboven geheel verkeerdelijk en tegen de stukken van het dossier stelt dat er zonder gevolg werd geklasseerd omdat er geen bewijs was, terwijl de meegedeelde brief van het Parket zeer duidelijk stelt dat het sepot gebeurde niet omdat de feiten niet bewezen zouden zijn geweest, maar wel omwille van het feit dat de schade te gering was voor verdere strafvervolgning. Dat verder wordt ingegaan tegen de algemene beginselen omtrent het vermoeden van oprechtheid en goede trouw, door een aantal verklaringen van oa opvangdiensten, vrienden en kennissen maar zelfs ook van een klinisch psycholoog, die verzoekster begeleid heeft, in twijfel worden getrokken en omschreven als zou 'betrokkene haar verklaring zou hebben aangedikt' ??? Dat de wijze waarop wordt omgegaan met de thans voorliggende bewijzen, getuigt van verregaande onredelijkheid en het niet correct beoordelen van het dossier van betrokkene. Ook in de thans voorliggende nota blijft men de waarheid geweld aan doen en wordt getracht een aantal manifest vaststaande feitelijkheden te verdraaien. Er is door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel verder onderzoek gedaan is. Zij hebben geen correspondentie gevoerd of geen interview gehouden met externe partijen. De enige nieuwe documenten in het dossier, zijn de documenten die verzoekster zelf hebben verschaft. Verder is het dossier identiek aan dat van de vorige betwisting, waaromtrent de Raad reeds uitspraak deed en besliste dat ten onrechte werd besloten dat verzoekster het grondgebied diende te verlaten. De DVZ blijft informatie negeren en verdraaien. Men blijft het vluchthuis in Hasselt afdoen als een thuislozencentrum en om dit als argument te kunnen blijven gebruiken, doet men geen enkele poging om de realiteit te controleren. DVZ heeft nooit nagevraagd hoe die realiteit is. Ook in het verweer van Mr. D. wordt met geen woord gerept over de nieuwe getuigenis van Mevr. SJ die nota bene zelf getuigt dat ze nooit werd gecontacteerd door DVZ. Het feit dat de zaak tegen Baldanza ivm het incident van 23/10/2012 geseponneerd werd, werd verdraaid en misbruikt. DVZ veronderstelt zonder enige motivering dat er niet genoeg bewijzen zou zijn. De brief van het parket van Tongeren zegt

duidelijk dat het geseponneerd werd omdat het O.M. van oordeel was dat de schade te gering was, en zeker niet omdat er onvoldoende bewijs was. Ook de nota van Mr. D. rept met geen woord over dit argument. De getuigenis van een onafhankelijke psycholoog wordt als irrelevant afgedaan, en over de getuigenis van de vriend van verzoekster, dat hij haar trauma als reëel ervaart, wordt niet gesproken. Ook met het feit dat B. gekend is bij de politie voor geweldpleging, wordt geen rekening mee gehouden. Al deze argumenten worden gewoon genegeerd. Ook de andere argumenten die de vriend van verzoekster eerder in zijn brief heeft aangehaald, legt DVZ naast zich neer. Het incident van 23/10/2012 wordt afgedaan als "een ruzie tussen twee vrouwen", alsof B. gewoon een toevallige getuige was. Dat is een ernstige verdraaiing van de feiten" (...)"

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid) ("Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit" (W. LAMBRECHTS, I.c., 31; zie ook: A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, I.c., 52, voetnoot 104) en (S. LUST, Raad van State Afdeling Administratie. 6. Rechtsherstel door de Raad van State, Brugge, Die Keure, 2000, 141, voetnoot 472; F. DEBAEDTS, "De algemene rechtsbeginselen in het administratief recht", T.B.P., 1988, 647, voetnoot 45: "de zorgvuldigheidsplicht [slaat] op de 'manier' waarop de overheid bij haar belangenafweging te werk gaat").

2.3. De verzoekende partij betoogt vooreerst: *"De bestreden beslissing kwam tekort aan zorgvuldigheidsplicht. Dat omtrent dit beroep op 15 maart 2015 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest uitsprak (zaak nr. 141349 - RvV 153 277 (II)). Reeds in dit arrest kwam de Raad tot de vaststelling dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste schriftelijke gegevens en de overheid evenmin de gegevens correct beoordeelde, maar wel op grond hiervan haar besluit op onredelijke gronden nam. Dat het tussengekomen arrest de beslissing om het grondgebied te verlaten van 14 april 2014, heeft vernietigd. Dat de thans bestreden beslissing geheel ten onrechte geen rekening houdt met deze uitspraak. Dat daarentegen zonder dat er enige wijziging in de situatie van verzoekster is gekomen of nieuwe elementen aan bod zijn gekomen, opnieuw een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) werd genomen. Dat deze beslissing andermaal een schending uitmaakt van de regels van behoorlijk besturen, als voor geciteerd. Tegen de beroepen beslissing spelen dezelfde argumenten als tevoren."*

Uit het administratief dossier bevindt zich een interne nota van 10 april 2015, opgemaakt na het arrest nr. 141 349 van 19 maart 2015, waarin wordt gesteld:

"Bij arrest nr. 141.349 van 19 maart 2015 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 14 april 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

In casu werd het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken conform artikel 42quater VrW, aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer was met haar Belgische echtgenoot.

De Raad stelt echter vast dat voor het nemen van de bestreden beslissing twee PV'S van 23 oktober 2012 en 8 november 2012 voorlagen, maar dat omtrent de echtelijke problemen van verzoekster en haar ex-echtgenoot die hieruit blijken niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad acht de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, aangezien geen rekening werd gehouden met alle stukken die voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Gelieve een nieuwe beslissing te nemen, het gezag van gewijsde van het arrest indachtig.

Bij een nieuwe intrekkingbeslissing dient met name expliciet te worden gemotiveerd waarom verzoekster geen aanspraak kan maken op verblijfsrecht omwille van familiaal geweld (cfr. artikel 42quater, §4, 4° VrW) en hierbij dienen de voorgelegde pv's te worden besproken evenals het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest (opgevraagd bij Raad en zal eerstdaags in Evibel worden geklasseerd).

In de verweernota werd hieromtrent als volgt gemotiveerd: (...)."

In voormeld arrest nr. 141 349 van 19 maart 2015 komt de Raad tot de volgende conclusie:

"Over deze stukken wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept. In de nota wordt wel op deze stukken ingegaan en gesteld dat uit deze stukken geenszins blijkt dat verzoekster werd mishandeld door haar ex-echtgenoot. Dit betreft echter een motivering a posteriori waarmee geen rekening kan worden gehouden, aangezien ze niet is opgenomen in de bestreden beslissing."

Uit de betreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het medische attest waarvan sprake in de interne nota van 10 april 2015.

Aangezien uit een vergelijking van de motieven met de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij niet met alle stukken waarvan zij kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden, wordt vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

2.4. Voorts voert de verzoekende partij aan: *"Het feit dat de zaak tegen B. ivm het incident van 23/10/2012 geseponneerd werd, werd verdraaid en misbruikt. DVZ veronderstelt zonder enige motivering dat er niet genoeg bewijzen zou zijn. De brief van het parket van Tongeren zegt duidelijk dat het geseponneerd werd omdat het O.M. van oordeel was dat de schade te gering was, en zeker niet omdat er onvoldoende bewijs was. De getuigenis van een onafhankelijke psycholoog wordt als irrelevant afgedaan, en over de getuigenis van de vriend van verzoekster, dat hij haar trauma als reëel ervaart, wordt niet gesproken. Ook met het feit dat B. gekend is bij de politie voor geweldpleging, wordt geen rekening mee gehouden. Al deze argumenten worden gewoon genegeerd. Ook de andere argumenten die de vriend van verzoekster eerder in zijn brief heeft aangehaald, legt DVZ naast zich neer. Het incident van 23/10/2012 wordt afgedaan als "een ruzie tussen twee vrouwen", alsof B. gewoon een toevallige getuige was. Dat is een ernstige verdraaiing van de feiten".*

In de betreden beslissing wordt gemotiveerd: *"Het heeft de indruk dat betrokkene haar verklaringen heeft aangedikt. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te 'oordelen' of betrokkene hier daadwerkelijk 'mishandeld' is door de referentiepersoon. Justitie heeft de zaak alvast geseponneerd, waardoor redelijkerwijze mag worden aangenomen dat er onvoldoende bewijzen zijn ten laste van de referentiepersoon. De getuigenis van de klinisch psychologe doet geen afbreuk aan deze vaststelling."*

In de brief van het parket van de procureur des Konings van 1 juli 2014 wordt volgende gesteld: *"Mijn ambt kan u mededelen dat mijn ambt van mening is dat het opgelopen nadeel te gering is om strafrechtelijke vervolging te rechtvaardigen. Het dossier werd zonder gevolg gerangschikt."*

De verzoekende partij kan worden gevolgd dat de verwerende partij, uit het feit dat het parket de zaak heeft geseponneerd, ten onrechte besluit dat *"redelijkerwijze mag worden aangenomen dat er onvoldoende bewijzen zijn ten laste van de referentiepersoon"*. In voornoemde brief wordt immers met geen woord gerept over de feiten die aan de grondslag liggen van zaak, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat er geen schrijnende situatie is aangetoond in de zin van artikel 40quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC